

Saarna Rauman Pyhän Ristin kirkossa 2.12.2008 (1.adventtisunnuntai)

Saarnateksti: Markus 11:1-0

Kun he lähestyivät Jerusalemia ja tulivat Betfageen ja Betaniaan Öllymäen rinteelle, Jeesus lähetti edeltä kaksi opetuslastaan [2](#) ja sanoi heille: "Menkää tuolla näkyvään kylään. Heti kun te tulette sinne, te näette kiinni sidotun aasinvarsan, jonka selässä ei kukaan vielä ole istunut. Ottakaa se siitä ja tuokaa tänne. [3](#) Jos joku kysyy, miksi te niin teette, vastatkaa, että Herra tarvitsee sitä mutta lähettää sen pian takaisin."

[4](#) Opetuslapset lähtivät ja löysivät varsan, joka oli sidottu kujalle oven eteen. He ottivat sen. [5](#) Paikalla olevat ihmiset kysyivät: "Mitä te oikein teette? Miksi te viette varsan?" [6](#) He vastasivat niin kuin Jeesus oli käskenyt, ja heidän annettiin mennä. [7](#) He toivat varsan Jeesukselle ja heittivät vaatteitaan sen selkään, ja Jeesus nousi ratsaille. [8](#) Monet levittivät vaatteitaan tielle, toiset taas lehviä, joita he katkoivat tienvarresta. [9](#) Ja ne, jotka kulkivat hänen edellään ja perässään, huusivat:

-- Hoosianna!*

Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä!

[10](#) Siunattu isämme Daavidin valtakunta, joka nyt tulee! Hoosianna korkeuksissa!

Koko luomakunta huutaa pelastusta. Kaikki ihmiset, niin rikkaat ja hyvinvoivat kuin köyhät ja kärsivät, niin metsät, vedet kuin kaikki eläimetkin. Kaikki huutavat pelastusta. Jos me elävät olisimme tänä päivänä hiljaa, jos me emme Hoosiannaa laulaisi, niin siinä tapauksessa kivet huutaisivat. Koko luomakunta huutaa pelastusta. Ja pelastaja saapuu, hän saapuu nöyrästi, aasilla ratsastaen, vähäisen luontokappaleen selässä hän tulee.

Jeesus pelastaa luomakunnan. Kristinuskon voimaa antava keskus on Jeesuksen elämän, opetusten, kärsimyksen, kuoleman ja ylösnousemuksen kokonaisuus, joka merkitsee pelastuksen mahdollisuutta luomakunnalle.

Tämä kuninkaamme saapuu nöyränä. Se on vahva viesti meille itsekkäille, ahneille ja ylpeille ihmisille. Meille, joilla on taipumus korottaa itsemme jumalaksi, tulla itse omaksi jumalaksemme.

Nyt kun kuningas saapuu, on nöyryyden ja nöyrytymisen aika. Rakkaudessaan Hän tukee ja rohkaisee meitä nöyryyteen, haluaa antaa esimerkin. Hän saapuu muodoltaan nöyränä, vaikka on kuninkaamme.

Hyvät ystävät, oikea kuningas saapuu, hän jota varten kaikki on luotu, hän joka on luonut kaiken. Hän, jonka pyhydestä koko luomakunta on osallinen. Luomakunnan arvo on suuri. Uskon että luomakunta on Jumalalle hyvin rakas ja tärkeä, hän on sen halunnut luoda, kaikki siinä on hänen. Koska luomakunta on Jumalalle rakas, koska luomakunta on luotu Jeesuksen kautta, on luomakunta vahvasti osallinen Jumalan pyhydestä. Meidän ihmisten

on paremmin tajuttava luonnon pyhyys, meidän on paremmin kunnioitettava tätä pyhyyttä, se jo sinänsä rajoittaisi ihmisen ahnetta taipumusta riistää luontoa.

Ihmisen Jumala on luonut kuvakseen, siksi ihmisestä tulee heijastua kuva luomakuntaa rakastavasta Jumalasta. Meidät on kutsuttu viljelemään ja varjelemaan luontoa. Nöyryys on kuitenkin meiltä unohtunut, varjelu on unohtunut ja viljely on muuttunut ryöstöviljelyksi. Nyt alkaa onneksi paastonaika. Alkaa siis itsensä tutkiskelu. On aika tutkia omaa elämää, syntejä ja itsekkyyttä. On aika tutkia sen yhteisön elämää johon kuulumme. Siitä löytyvää pahuutta, alistamista, oman pahan olon maksatusta toisilla. On aika tutkia ihmiskuntaa maailman laajuisesti. Luomakunnan hätätila, maailmanlaajuiset ympäristöongelmat, kertovat paitsi ihmisen vääristyneestä suhteesta luontoon, niin ennen kaikkea ihmisen vääristyneestä suhteesta Jumalaan. Nöyryys on unohtunut. Kiitollisuus, kunnioitus ja kohtuus ovat unohtuneet. Luonnon pahoinvointi kertoo nöyryyden puutteesta, Jumalan kunnioituksen puutteesta, Raamatun sanan kunnioituksen puutteesta. Kohtuullisuus, olennaisiin asioihin keskittyminen ja yksinkertainen elämäntapa ovat vaihtuneet kulutuskulttuurin ylikorostumiseen, näin joulun alla suoranaiseen kulutushysteriaan. Tämä sisäinen tyhjiytemme huutaa pelastajaa. Tyhjiytemme, jota yritämme tavaralla täyttää. Onneksi pelastajamme saapuu, hän ei ratsasta itsekkäänä koristellun sotaratsun selässä, vaan nöyränä hän saapuu. Ihmisen ja ihmiskunnan sielussa on vamma, joka kaipaa pelastamista, se huutaa pelastajansa perään. Sielumme kaipaavat uutta sisältöä, uutta merkitystä ja uutta suuntaa. Pinnallisista tavaroista kohti syvällisyyttä. Onneksi pelastajamme saapuu.

Syylisyydentunto luonnon tuhoamisesta ei ole se voimanlähde, joka auttaa meitä nyt eteenpäin. Syllisyys ennemminkin lamauttaa. Meidän syvin voimanlähtemme parannuksen teossa on rakkaus, taju perimmäisestä yhteenkuuluvuudesta kaiken luodun kanssa ja siitä seuraava rakkaus luontoa kohtaan. Ja ennen kaikkea voimanlähtemme on pelastajamme ja kuninkaamme, hän joka näyttää esimerkkiä ja saapuu nöyränä. Hän hoitaa meitä hiljaa ja hellästi Pyhän Henkensä välityksellä. Hengen avulla kristitty toteuttaa jo luomisessa sydämeensä kirjoitettua rakkauden lakia. Sitä lakia, joka kehottaa häntä asettumaan toisen luodun asemaan ja kysymään, mitä toivoisi itselleen tehtävän, jos olisi tuon toisen asemassa.

Samaa lakia heijastelevat myös Vanhan testamentin sapattikäskyt, jotka suojelivat ihmisiä ja eläimiä. Sen lisäksi, että pitää ymmärtää itse levätä, niin sapattikäskyn taustalla on ajatus, että työntekijä ja työeläin ovat tärkeitä, ne ovat Jumalalle tärkeitä. Eikä niitä kuulu vain suojella, vaan kohdella kautta linjan hyvin ja kunnioittavasti. Sapattikäskyihin kuului myös

ajatus sapattivuosisista, joka 7. ja joka 50. vuosi olivat tällaisia vuosia. Menemättä sen tarkemmin kyseisen sapattilain yksityiskohtiin, niin sanoma sen taustalla oli se, että maan todellinen omistaja on Jumala ja maaomaisuus on meillä vain lainassa.

Niin, kaikki maallinen hyvä on meillä joko lainassa tai ehkä lahjaksi saatua. Myös pelastus on lahja. Miten tällaiseen Jumalan hyvyteen vastaamme, jollemme kiitollisuudella. Kiitämme hyvää Jumalaa luomisen lahjoista, pelastuksen lahjasta, pyhityksen lahjasta. Kiittäminen on myös tie uudistumiseen: uudistumme kun kohtaamme ja tajuamme riippuvuutemme Jumalan hyvyydestä. Kiitollisuuteen on aina sisäänrakennettuna myös nöyryys. Mutta sen kyllä löydämme, saapuuhan kuninkaammekin nöyränä muodoltaan.

Tänä adventtina, kun tutkimme itseämme ja kun tiedostamme luomakunnan hätätilan, pidämme mielessämme Jesajan kautta meille esitetyt lupaukset, jotka äsken kuulimme: Tallatuiltakin, pilatuiltakin paikoilta tulemme vielä kerran löytämään ravintoa, kalliorinteetkin vielä joskus muuttuvat laidunmaiksi, ja meidät ohjataan paahteesta ja helteestä virvoittavien lähteiden äärelle. Tämä on luomakunnan tulevaisuuden kuva. Tämä on meille totta, tähän luotamme, sitä kohden kurottaudumme. Nöyränä saapuva kuninkaamme pelastaa, hänessä on voima, hän saa maailmassa ja meissä ihmisissä muutoksen aikaan.

Hyvät ystävät, tälle kuninkaalle, me nyt nousemme huutamaan hädässämme, hänelle kaikuu viestimme koko luomakunnan puolesta: auta Daavidin poika. Ja jos me NYT vaikenisimme, niin silloin kivet alkaisivat huutaa. Hoosianna, Daavidin poika.